

Tolkningsfråga

Åsidosätts den princip om likabehandling som förhindrar all diskriminering på grund av kön, vilken erkänns i artikel 157 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och i rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 samt i direktiv 2002/73⁽¹⁾ genom vilket det föregående direktivet ändras, omarbetat genom direktiv 2006/54/EG⁽²⁾ av den 5 juli 2006, om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor, av en nationell lag (närmare bestämt artikel 60.1 i den allmänna socialförsäkringslagen) som ger kvinnor som har fått biologiska barn eller adopterat barn och som uppbär avgiftsfinansierad ålderspension, änkepension eller pension för bestående arbetsförmåga från något av socialförsäkringssystemen rätt till ett pensionstillägg, på grund av deras demografiska bidrag till socialförsäkringen, samtidigt som män som befinner sig i samma situation inte beviljas denna rätt?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/73/EG av den 23 september 2002 om ändring av rådets direktiv 76/207/EEG om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor (EGT L 269, 2002, s. 15).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet (EUT L 204, 2006, s. 23).

Talan väckt den 13 juli 2018 – Republiken Slovenien mot Republiken Kroatien

(Mål C-457/18)

(2018/C 399/27)

Rättegångsspråk: slovenska

Parter

Sökande: Republiken Slovenien (ombud: M. Menard)

Svarande: Republiken Kroatien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att svaranden har åsidosatt artikel 2 och artikel 4.3 FEU,
- artikel 5.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG,
- artiklarna 4 och 17, jämförda med artikel 13, i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), samt
- artikel 2.4 och artikel 11.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/89/EU av den 23 juli 2014 om upprättandet av en ram för havsplanering,
- förplikta svaranden att omedelbart upphöra med nämnda överträdelse, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har åberopat följande grunder till stöd för sin talan.

Första grunden:

Genom att ensidigt underlåta att uppfylla det åtagande som gjordes under förfarandet för anslutning till Europeiska unionen att följa skiljedomen och därmed respektera den gräns som fastställdes i denna dom liksom övriga skyldigheter som följer av nämnda dom, vägrar Kroatien att respektera rättsstaten som är ett för Europeiska unionen grundläggande värde (artikel 2 FEU).

Andra grunden:

Genom att ensidigt underlåta att uppfylla sina skyldigheter enligt skiljedomen hindrar Kroatien samtidigt Slovenien att till fullo utöva sin suveränitet över vissa delar av sitt territorium i den mening som avses i fördragen. Kroatien åsidosätter härigenom sin skyldighet till lojalt samarbete med Europeiska unionen och med Slovenien enligt artikel 4.3 FEU. Kroatiens agerande äventyrar Europeiska unionens mål, bland annat att bevara freden och skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken och syftet med unionens bestämmelser om medlemsstaternas territorier (artikel 4.3 första stycket FEU). Kroatien hindrar även Slovenien att genomföra unionsrätten på hela sitt lands- och havsterritorium och agera med iakttagande av denna rättsordning, i synnerhet bestämmelserna i sekundärrätten avseende medlemsstaternas territorier (artikel 4.3 första stycket FEU).

Tredje grunden:

Kroatien åsidosätter Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, i synnerhet reglerna om ömsesidigt tillträde till vatten i enlighet med artikel 5 och bilaga I. De bestämmelser som är tillämpliga på Kroatien och Slovenien sedan den 30 december 2017 beviljar fritt tillträde för 25 fiskefartyg från vardera stat till den andra statens territorialvatten såsom dessa fastställts i folkrätten, det vill säga i skiljedomen. Kroatien hindrar Slovenien att utöva sina rättigheter inom ramen för dessa bestämmelser och åsidosätter därmed artikel 5 i förordningen, eftersom (i) Kroatien vägrar att tillämpa ordningen om ömsesidigt tillträde, (ii) Kroatien vägrar att erkänna giltigheten av den lagstiftning som Slovenien antagit i detta avseende, och (iii) genom att systematiskt beivra slovenska fiskare hindrar Kroatien dem från att fritt tillträda de territorialvatten som tilldelats Slovenien i 2017 års skiljedom, och a fortiori, de kroatiska territorialvatten som omfattas av tillämpningsområdet för reglerna om ömsesidigt tillträde.

Fjärde grunden:

Kroatien åsidosätter rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs, och kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 404/2011 av den 8 april 2011. Utan tillstånd från Slovenien ledsagar kroatiska polisbåtar kroatiska fiskare som fiskar i slovenska vatten och hindrar härmed slovenska fiskeinspektörer att utföra kontroller. Samtidigt utfärdar kroatiska myndigheter böter på grund av olovlig gränsöverträdelse och olovligt fiske för slovenska fiskare som fiskar i slovenska vatten som Kroatien lägger beslag på. Kroatien lämnar inte heller några uppgifter till Slovenien angående kroatiska båtars förehavanden i slovenska vatten såsom krävs enligt förordningen. Kroatien hindrar härigenom Slovenien att utöva kontroll över vatten som omfattas av dess suveränitet och jurisdiktion och respekterar inte Sloveniens exklusiva behörighet över sitt territorialvatten i egenskap av kuststat. Kroatien åsidosätter härmed förordning (EG) nr 1224/2009 och förordning (EG) nr 404/2011.

Femte grunden:

Kroatien har åsidosatt och fortsätter att åsidosätta Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna). Kroatien erkänner inte den gränsdragning som fastställdes i skiljedomen såsom gemensam gräns med Slovenien, Kroatien samarbetar inte med Slovenien för att övervaka denna "inre gräns" och är inte förmögen att säkerställa en tillfredsställande gränsövervakning och åsidosätter härmed artiklarna 13 och 17 i förordningen liksom artikel 4 enligt vilken gränser ska fastställas i enlighet med folkrätten.

Sjätte grunden:

Kroatien har åsidosatt och fortsätter att åsidosätta Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/89/EU av den 23 juli 2014 om upprättandet av en ram för havsplanering vilket är tillämpligt på medlemsstaternas "territorialvatten", såsom dessa fastställts enligt relevanta bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention (Unclos) (artikel 2.4 i direktivet). Kroatien vägrar att följa skiljedomen i vilken dessa gränser beslutades. Tvärtom inkluderar Kroatien slovenska territorialvatten i sin havsplanering och hindrar följaktligen en anpassning till slovenska kartor och överträder härmed bland annat artiklarna 8 och 11 i direktivet.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 16 juli 2018 – AV och BU mot Comune di Bernareggio

(Mål C-465/18)

(2018/C 399/28)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i det nationella målet

Klagande: AV och BU

Motpart: Comune di Bernareggio

Tolkningsfråga

Utgör principerna om etableringsfrihet, icke-diskriminering, likabehandling, fri konkurrens och fri rörlighet för arbetstagare enligt dels artiklarna 45 FEUF, 49–56 FEUF och 106 FEUF, dels artiklarna 15 och 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt principerna om proportionalitet och rimlighet, vilka följer av dessa, hinder för nationella bestämmelser såsom artikel 12.2 i lag nr 362/1991, enligt vilken anställda på ett kommunalt apotek har företrädesrätt i händelse av överlåtelse av nämnda apotek?

Överklagande ingett den 18 juli 2018 av Förbundsrepubliken Tyskland av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 8 maj 2018 i mål T-283/15, Esso Raffinage mot Europeiska kemikaliemyndigheten

(Mål C-471/18 P)

(2018/C 399/29)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: P. Klappich och C. Schmidt, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Esso Raffinage, Europeiska kemikaliemyndigheten, Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva Europeiska unionens tribunals dom av den 8 maj 2018 i mål T-283/15,